

Čís. 3873.

Skutková podstata zpronevěry vyžaduje kromě jiného po stránce subjektivní vědomí pachatelovo o tom, že věc, kterou za sebou zadržuje nebo sobě přivlastňuje, byla mu svěřena, najmě, že mu bylo zboží dáno jen do prodejní komise a že tedy, rozprodav je a podržev si za ně vý-
těžek, protiprávně za sebou zadržel a si přivlastnil věc mu svěřenou.

Okolnost, že v účtě byla i daň z obratu, může po případě nasvědčovat tomu, že pachatel přes ústní ujednání mohl míti za to, že zboží takto účtované bylo mu prodáno na pevně a nikoliv dáno jen do komise.

(Rozh. ze dne 15. května 1930, Zm I 762/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 14. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Přezkoumav napadený rozsudek podle § 290 tr. ř., shledal zrušovací soud, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně použito ve směru stížností neuplatňovaném. Skutková podstata zpronevěry vyžaduje kromě jiného po stránce subjektivní vědomí pachatelovo o tom, že věc, kterou za sebou zadržuje nebo sobě přivlastňuje, byla mu svěřena. Bylo proto na soudu první stolice, by se i touto otázkou obíral a zjistil, zda si byl obžalovaný vědom, že mu bylo zboží dáno jen do prodejní komise a že tedy, rozprodav je a podržev si za ně vý-
těžek, protiprávně za sebou zadržel a si přivlastnil věc mu svěřenou. Po této stránce neobsahuje však rozsudek nalézacího soudu zjištění a, uznal-li obžalovaného přes to vinným zločinem zpronevěry, zavinil tím zmatečnost rozsudku podle čí. 9 a) § 281 tr. ř., k níž jest hleděti z úřední moci (§ 290 tr. ř.). Bylo proto zrušiti jeho rozsudek a vrátiti mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl, při čemž mu bude přihlížeti i k tomu, že v účtu ze dne 10. prosince 1921 o zboží odebraném obžalovaným od Rudolfa H-a, byla i dvouprocentní daň z obratu, kterážto okolnost by po případě svědčila tomu, že obžalovaný přes zjištěné ústní ujednání s Rudolfem H-em mohl míti za to, že zboží takto účtované bylo mu prodáno na pevně a nikoliv dáno jen do komise.

Čís. 3874.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 486 čí. 1 tr. zák. stačí nevědomá nedbalost; stačí, mohl-li pachatel při povinné péči postříci, že použitím úvěru (jak ho použil) může věřitele poškoditi.

Úvěr jest nepřiměřeným, nejsou-li vypůjčené peníze úměrné hospodářské síle dlužníka a rozsahu jeho podniku.

(Rozh. ze dne 16. května 1930, Zm II 322/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 19. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 tr. zák., dále ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by o ní znovu v rozsahu zrušení jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle rozsudečného výroku shledal nalézací soud přečin podle § 486 čís. 1 tr. zák. v tom, že si obžalovaný jako dlužník více věřitelů z nedbalosti přivodil neschopnost platiti, najmě tím, že nepřiměřeně užíval úvěru. Zmateční stížnost uplatňuje proti tomuto výroku zmáteční důvody podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. výtkou, že nejsou odůvodněny (logicky a konkrétními okolnostmi) skutkové náležitosti přečinu zaviněného úpadku podle § 486 čís. 1 tr. zák., nepřiměřené užívání úvěru a to, že obžalovaný přivodil svou nezpůsobilost platiti z nedbalosti. Stížnost jest v právu. Stížnost poukazuje předem k tomu, že soud nezjistil skutkové okolnosti, ze kterých by bylo zjevno, že stěžovatel užíval úvěru nepřiměřeně, t. j. okolnosti nasvědčující nepoměru úvěru k hospodářskému podnikání stěžovatelovu. Úvěr jest nepřiměřeným, nejsou-li vypůjčené peníze v poměru k hospodářské síle dlužníka a k rozsahu jeho podniku. Nalézací soud sice tuto nepřiměřenost zjišťuje, avšak neuvádí v důvodech nic o hospodářské síle dlužníkově, o rozsahu jeho podniku a neuvažuje o tom, jak dalece bylo v podniku stěžovatelově podle zdravých hospodářských zásad přípustno užívati úvěru, krátce řečeno soud neuvádí k odůvodnění onoho zjištění žádné konkrétní okolnosti, z nichž by závěr o nepřiměřenosti úvěru logicky vyplýval a neuvádí, jakých úvěrů a kdy a k jakému podnikání obžalovaný použil. Neučinil-li tak, zatížil soud napadený rozsudek zmatkem podle § 281 čís. 5 tr. ř. (chybění důvodů). Ke skutkové podstatě přečinu podle § 486 čís. 1 tr. zák. stačí i nevědomá nedbalost, stačí, mohl-li pachatel při povinné péči postříc, že použitím úvěru (jak ho použil) může věřitele poškoditi (Bartsch-Löffler II. str. 534).

Čís. 3875.

Ustanovení § 6 tisk. zák. platí jen pro obor tiskového zákona; jde-li o činy, jež nelze posuzovati podle tiskového zákona, je pro posouzení